

Arrest

nr. 234 968 van 8 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. VERSCHRAEGEN *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 maart 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 april 2018 om internationale bescherming. Op 17 mei 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 mei 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Khan Younis te Gaza op 4 maart 1991. U bent een moslim van Palestijnse origine.

U woonde uw hele leven in uw ouderlijke woonst in de Jalalstraat te Khan Younis. In de laatste periode voor uw vertrek uit Gaza woonde u er samen met uw moeder, uw broer A. (...) en zijn gezin.

Uw problemen begonnen drie dagen voor 24 augustus 2016. U ontdekte dat Hamas een tunnel aan het graven was in de buurt van uw woning en u gaf aan de leden van Hamas aan dat u het niet eens was met deze onderneming. De leden van Hamas waren echter niet gediend met uw opmerking en Hamas stuurde u op 24 augustus 2016 een oproepingsbrief. In de avond van 24 augustus werd u, terwijl u aan het wandelen was, ontvoerd door Hamas, geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende plaats, waar ze u 10 dagen lang vasthielden. U werd er ondervraagd en gemarteld. Na 10 dagen brachten ze u naar het ziekenhuis omdat uw been gebroken was. Na een verblijf van 10 à 15 dagen in het ziekenhuis werd u vervolgens vrijgelaten. Uw broer kwam u oppikken samen met een vriend.

Op 28 september 2016 trok u vervolgens in bij uw vriend A. (...) in al Moaskar. Vanaf dat moment keerde u niet meer terug naar huis. Op 2 oktober 2016 werd er een tweede oproepingsbrief naar u gestuurd. A. (...) kreeg de brief van uw broer en overhandigde hem vervolgens aan u. U gaf geen gehoor aan de oproeping.

Op 14 oktober 2016 werd uw broer vervolgens meegenomen door leden van Hamas. Ze vroegen waar u was en gaven hem een derde oproepingsbrief. Dezelfde dag werd uw broer nog vrijgelaten.

Op 21 oktober 2018 slaagde u er vervolgens in Gaza te verlaten door middel van betaling van Tansik.

U reisde vervolgens naar Egypte, waar u bij aankomst in een hotel in Cairo verbleef. U schreef u in aan de Hogeschool van Toerisme in Al Arish en werd op 4 december 2016 toegelaten. Vervolgens verbleef u er een maand in het Plaza hotel. U verkreeg tevens een verblijfsvergunning op basis van uw studies, met een geldigheidsduur van 8 maanden. Door de problemen in Sinai moest u uw studies echter stopzetten en werd uw verblijfsvergunning ingetrokken. Vervolgens trok u in bij uw vriend M. (...) in Cairo, waar u bleef wonen tot 2 maart 2018. De laatste week van uw verblijf in Egypte bracht u door bij een vriend.

Vervolgens reisde u per vliegtuig naar Turkije, van waaruit u per vrachtwagen naar Italië reisde. Met dezelfde vrachtwagen reisde u vervolgens via Duitsland verder naar België, waar u op 29 maart 2018 aankwam en op 6 april 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten voor:

uw identiteitskaart, uw paspoort, uw studentenkaart van de hogeschool in Gaza, uw studentenkaart van de hogeschool in Egypte en 2 oproepingsbrieven van Hamas. Verder legt u kopiën voor van een derde oproepingsbrief van Hamas, van de toelatingsbrief van de universiteit in Egypte, van uw puntenlijsten, van een studiecertificaat, van een brief van Fatah en van de moqtar in verband met uw problemen in Gaza. Voorts legt u ook foto's neer van uw reisweg van Gaza naar België. Ten slotte werd er nog een artikel over het Belgisch asielbeleid voor mensen uit Gaza neergelegd door uw advocate.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

U stelt vervolging te vrezen vanwege Hamas omdat u in augustus 2016 uw ongenoegen heeft geuit over de aanleg van een tunnel naast uw woning.

Er dient te worden vast gesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw zogenaamde problemen in 2016 op fundamentele wijze wordt ondermijnd door vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen doorheen uw opeenvolgende gehoren bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS).

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de chronologie van uw zogenaamde problemen met Hamas. Zo verklaarde u bij de DVZ in eerste instantie dat u op 24 augustus 2016 een oproepingsbrief ontving en dezelfde dag nog werd ontvoerd (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5), terwijl u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u op 23 augustus 2016 een oproepingsbrief ontving, waarin u werd opgeroepen u op 24 augustus 2016 aan te melden, en dezelfde dag reeds werd meegenomen door Hamas (CGVS I, p. 19-20). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS verklaarde u in eerste instantie dan weer meermaals dat u op 24 november 2016 werd ontvoerd (CGVS, p. 5, 6). Na confrontatie met voornoemde tegenstrijdigheid stelt u echter dat u zich vergiste en dat de ontvoering wel degelijk op 24 augustus 2016 plaatsvond (CGVS II, p. 6). De vaststelling dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over een dergelijk ingrijpende gebeurtenis, die bovendien de kern van uw asielrelaas omvat, doet reeds ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielmotieven.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt vervolgens verder ondermijnt door de vaststelling dat u ook over uw zogenaamde vrijlating en de periode nadien incoherente en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde u omtrent uw vrijlating in eerste instantie dat u door de leden van Hamas naar huis werd gebracht (CGVS I, p. 21), waarna u uw verklaringen aanpast en stelt dat uw broer u op kwam halen in het ziekenhuis (CGVS II, p. 6).

Voorts slaagt u er vreemd genoeg niet in uw vrijlating te situeren in de tijd, zelfs niet bij benadering. U beperkt zich hieromtrent tot de stelling dat u 20 à 25 dagen na uw arrestatie werd vrijgelaten (CGVS I, p. 19, 21 en CGVS II, p.5-7), maar weet verder zelfs niet in welke maand het plaatsvond. Thans dient vastgesteld te worden dat u een heel aantal gebeurtenissen wel exact of althans bij benadering kan situeren in de tijd, waaronder de dag dat uw broer werd gearresteerd en vrijgelaten (CGVS II, p. 7, 8), de dag dat u de oproepingsbrieven ontving (CGVS I, en CGVS II, p.7), de dag dat u werd toegelaten aan de universiteit te Caïro (CGVS II, p. 9), de dag dat u Egypte verliet (CGVS I, p. 18), etc. Dat u van voornoemde gebeurtenissen de datum (bij benadering) kent doch van uw eigen vrijlating, hetgeen nochtans de kern van uw asielrelaas betreft, zelfs niet bij benadering kan zeggen wanneer het plaatsvond, valt niet te begrijpen. Te meer aangezien dit volgens uw verklaringen uw eerste en enige arrestatie betrof (CGVS I, p. 22) en het hoe dan ook een zeer ingrijpende gebeurtenis was.

Ook over de periode na uw vrijlating legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u tot 28 september 2016 in uw ouderlijk huis bleef wonen, dat u van 28 september tot 17 oktober overdag bij uw vriend A. (...) verbleef en enkel 's nachts naar uw familie ging en dat u vanaf 17 oktober 2016 non-stop tot aan uw vertrek uit Gaza op 21 oktober 2016 bij A. (...) verbleef (CGVS I, p. 5, 6). Nadien wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u vanaf op 25 september naar A. (...) ging en vanaf 28 september 2016 non-stop bij A. (...) verbleef en niet meer terugkeerde naar uw ouderlijke woning (CGVS II, p. 6). U met voornoemde tegenstrijdigheid geconfronteerd herhaalt u uw laatste verklaring, hetgeen vanzelfsprekend geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas bijgevolg niet kan herstellen.

Zoals hierboven werd aangetoond legt u doorheen uw opeenvolgende gehoren bij de DVZ en het CGVS markant tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van uw vluchtmotieven, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend in ernstige mate ondermijnt.

De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt tenslotte eens te meer onderuit gehaald door de vaststelling dat u ook over de derde convocatie die op uw naam zou zijn uitgevaardigd, tegenstrijdige verklaringen aflegt. Waar u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS in eerste instantie beweerde dat de leden van Hamas de derde oproepingsbrief naar uw thuis brachten op 17 oktober 2016 (CGVS I, p.15), verklaarde u later in hetzelfde onderhoud dat de derde oproepingsbrief aan uw broer werd overhandigd tijdens zijn arrestatie op 14 oktober 2016 (CGVS, p.19). Nog later in hetzelfde onderhoud verklaart u dan weer dat uw broer op 15 oktober 2016 werd opgepakt (CGVS I, p. 22). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS stelt u wederom dat uw broer op 14 oktober 2016 de derde oproepingsbrief ontving en dat u zich op 17 oktober 2016 diende aan te melden. Uit de vertaling van het door u voorgelegde document blijkt echter dat de oproepingsbrief op 16 oktober 2016 werd opgesteld en dat u zich op 17 oktober 2016 diende aan te melden (zie groene map, document 5B), hetgeen niet verenigbaar is met uw verklaringen omtrent de derde oproepingsbrief.

Zoals hierboven werd aangetoond stapelen de discrepanties zich doorheen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS op, hetgeen de waarachtigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondermijnt.

Dit geldt, tot slot, eveneens voor de vaststelling dat u Gaza op legale wijze kon verlaten met uw eigen paspoort en een visum. Dat uw vriend a. A. (...) hiervoor iemand omkocht, wat overigens een loutere bewering betreft die u geenszins kan staven, verandert hier niets aan (CGVS I, p. 16). Indien uw verklaringen betreffende uw vervolging door Hamas de waarheid bevatten, kan logischerwijs verondersteld worden dat u niet het risico zou nemen bij uw uitreis door Hamas te worden opgepakt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de grenspost van Rafah tijdens de periode van uw uitreis onder controle stond van Hamas. Dat u deze post kon / riskeerde (te) passeren door één persoon om te kopen, die u klaarblijkelijk niet persoonlijk kent (CGVS I, p.16), ondermijnt dan ook eens te meer uw claim dat u in Gaza gevisieerd werd door Hamas met het oog op vervolging.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door Hamas gevisieerd werd omdat u zogenaamd uw ongenoegen had geuit over de aanmaak van een tunnel naast uw ouderlijke woonst. Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dan ook dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze voornoemde appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben met name betrekking op uw opleiding, uw identiteit en uw herkomst uit Gaza, elementen die in casu niet ter discussie staan. Wat betreft de zogenaamde brief van Fatah betreffende uw problemen in Gaza dient opgemerkt te worden dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerlaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan dit document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hetzelfde geldt voor de oproepingsbrieven, waarvan hierboven reeds werd aangetoond dat de inhoud van de derde brief niet strookt met uw verklaringen hieromtrent, en voor de brief van de moqtars. Daarenboven dient vastgesteld te worden dat er in de brief van de moqtar, in tegenstelling dat wat u beweert (CGVS I, p. 15), op geen enkel moment verwezen wordt naar uw zogenaamde problemen met Hamas. Volgens voornoemde brief zou u Gaza hebben verlaten naar aanleiding van familiale geschillen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas andermaal ondermijnt. Wat betreft het artikel dat door uw advocate werd voorgelegd betreffende het Belgisch asielerbeleid voor mensen uit Gaza, dient ten slotte opgemerkt te worden dat hieruit evenmin afgeleid kan worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza een vrees voor vervolging dient te koesteren van eender wie of om welke reden dan ook.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielerlaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobieliensector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico bestaat op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. Uw ouderlijk huis in Khan Younes is jullie eigendom (CGVS II, p. 3). Uw moeder ontvangt maandelijks een sociale vergoeding van 1000 shekel van de autoriteiten, waar zowel u, uw moeder als uw broer A. (...) en zijn gezin van leefden (CGVS II, p. 4). U verklaart dat jullie zich konden redden met het loon van uw moeder (CGVS II, p.12). Daarenboven ontvingen jullie materiële ondersteuning in de vorm van voedselrantsoenen van humanitaire organisaties (CGVS II, p. 4). Voorts dient vastgesteld te worden dat u over een degelijke scholing beschikt. U behaalde in 2013 een diploma 'beheer van ngo's' aan de al Aqsa hogeschool in Gaza (CGVS I, p. 6). Na het behalen van uw diploma heeft u weliswaar nooit gewerkt. U stelt dat men in Gaza slechts kan kiezen tussen werken voor Hamas of thuisblijven en dat u voor de tweede optie koos (CGVS II, p. 4). Deze bewering wordt echter weerlegd door uw verklaring dat uw vader als bakker werkte (CGVS I, p. 8), uw broer F. (...) als schilder (CGVS II, p. 4), één van uw schoonbroers als mekaniker, één als leerkracht, en dat twee andere schoonbroers hun eigen zaak uitbaten (CGVS II, p. 4). Uw bewering dat u in Gaza slechts kan kiezen tussen thuisblijven of voor de autoriteiten werken houdt bijgevolg geen steek. Aangezien het merendeel van uw mannelijke familieleden een job heeft in Gaza en u zelf over een degelijke scholing beschikt, kan bijgevolg worden verwacht dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza eveneens aan werk kan geraken. De vaststelling voorts dat u gewoon kon thuisblijven en het aldus niet vereist was dat u ging werken om alzo bij te dragen aan het gezinsinkomen, wijst er eveneens op dat uw individuele situatie in Gaza behoorlijk was. Dient bovendien opgemerkt te worden dat hoewel uw broer F. (...), volgens uw verklaringen, geen vaste job zou hebben en slechts af en toe als schilder zou werken (CGV II, p. 4), klaarblijkelijk wel de middelen had om zowel de kosten voor uw vertrek uit Gaza (1700 dollar), voor uw verblijf in Egypte (1000 dollar) en voor uw reis van Egypte naar België (4000 euro) te bekostigen (CGVS I, p. 16-18 en CGVS II, p. 9). Voornoemde vaststelling laat toe te veronderstellen dat uw broer F. (...) u ook bij terugkeer naar Gaza financiële hulp kan bieden.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het

gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men

door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. X).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een

geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang

aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een algemeen betoog over het element “gegronde vrees voor vervolging” in de definitie van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), laat verzoeker het volgende gelden:

“In essentie oordeelt de bestreden beslissing dat “er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw zogenaamde problemen in 2016 op fundamentele wijze worden ondermijnd door vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen doorheen uw opeenvolgende gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS).”

Verzoeker wenst hiertoe te benadrukken dat diens ontvoering een uiterst traumatiserende en ingrijpende gebeurtenis betrof waardoor hij bepaalde data niet correct kon situeren, hetgeen hij tevens reeds vermeldde aan de Protection Officer (CGVS II, p. 6):

“(…)”

Onmiddellijk nadat verzoeker werd geconfronteerd met de verschillende data inzake diens ontvoering, gaf hij aan dat dit een vergissing betrof en dat de ontvoering weldegelijk plaatsvond in augustus 2016. Het feit dat verzoeker op hetzelfde moment verklaarde dat hij op 24.11.2016 werd opgesloten en na zijn vrijlating introk bij zijn vriend op 25.09.2016 toont reeds onmiddellijk aan dat dit een loutere vergissing in diens hoofde betrof (CGVS II, p. 6). Het is immers uiteraard onmogelijk dat verzoeker eind november zou zijn opgesloten en eind september wordt vrijgelaten...

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker tijdens het eerste asielgehoor zou hebben verklaard dat hij door de leden van Hamas naar huis zou zijn gebracht, terwijl verzoeker tijdens het tweede asielgehoor zijn verklaringen zou hebben aangepast en stelde dat zijn broer hem kwam ophalen in het ziekenhuis. Dit betreft duidelijk een misverstand tussen de Protection Officer/tolk en verzoeker. Het is immers zo dat Hamas verzoeker naar het ziekenhuis bracht (niet naar huis), terwijl diens broer hem ophaalde aan het ziekenhuis en daarna naar huis bracht.

Verzoeker verklaarde immers tijdens diens eerste asielgehoor (CGVS I, p. 21):

“(…)”

Hieruit blijkt dat verzoeker en de Protection Officer elkander verkeerd begrepen hebben. Verzoeker verklaart immers uitdrukkelijk dat Hamas hem naar het ziekenhuis heeft gebracht en vervolgens diens familie heeft opgebeld om hem te komen halen waarbij diens familie op hem stond te wachten.

“Ze hebben me zelf naar het huis gebracht” duidt immers nog steeds op het feit dat Hamas verzoeker naar het ziekenhuis bracht.

Dit komt aldus volkomen overeen met de verklaringen van verzoeker tijdens diens tweede asielgehoor (CGVS II, p. 6):

“(…)”

Het feit dat verzoeker diens vrijlating niet exact kan situeren in de tijd heeft alles te maken met de traumatiserende gebeurtenissen dewelke hij diende te ondergaan. Bovendien kan hij wel degelijk diens vrijlating bij benadering situeren alwaar hij stelt dat deze plaatsvond 20 à 25 dagen na zijn arrestatie.

Het zou voor verzoeker eenvoudig zijn om eender welke datum door te geven, doch hij verklaart daarentegen oprecht dat hij zich de exacte datum niet meer herinnert.

Tevens acht het CGVS het ongeloofwaardig dat verzoeker het riskeerde om de grenspost van RAFAH te passeren alwaar deze post tijdens de periode van zijn uitreis onder controle stond van Hamas. Verzoeker wenst hiertoe te benadrukken dat er duizenden Hamas-militanten zijn. Diens problemen deden zich voor met de militanten in KHAN YOUNIS, niet deze die zich bevonden aan de grenscontrole.

Daarnaast bevestigen meerdere bronnen de overvloedige aanwezigheid van corruptie aan de grensovergangen teneinde de bankrekeningen van Hamas te kunnen spijzen (stuk 3):

“(…)”

Het enige wat schijnbaar nog belangrijker is voor Hamas dan het opsporen van dissidente stemmen (en uiteraard het vestigen van een soevereine Palestijnse staat), is geld. Vandaar dat verzoeker de grens kon oversteken middels betaling van een grote som smeergeld, namelijk 1.700 dollar (CGVS I, p. 16). Dit lukte omdat verzoeker bevriend is met iemand die een kennis heeft dewelke werkzaam is aan de grenspost van RAFAH. Dit komt tevens overeen met de bedragen die worden vermeld in bovenvermeld artikel alsook het feit dat men de grens makkelijker kan oversteken indien men er via iemand kent (stuk 3). De vriend van verzoeker stelde voor aan de kennis die werkzaam was aan de grenspost of een vriend van hem kon passeren middels betaling van een geldsom en zo geschiedde.

In het licht van het bovenstaande mogen de vermeende tegenstrijdigheden afdoende verduidelijkt zijn zodat de vrees van verzoeker wel degelijk gegrond is en valt onder de criteria van de conventie van Genève.

Zelfs los van de persoonlijke problemen in hoofde van verzoeker met Hamas bevestigt een meest recente nota van NANSEN dat kan worden aangetoond dat alle burgers van GAZA het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A Vluchtelingenverdrag (stuk 10):

“(…)”

Amnesty International hekelt eveneens de grove schendingen van het internationaal humanitair recht in GAZA door ISRAËL waarbij ISRAËL een bewuste strategie hanteert teneinde zoveel mogelijk Gazaanse burgers te raken:

“(…)”

(zie: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/03/one-year-on-from-protests-gaza-civilians-devastating-injuries-highlight-urgent-need-for-arms-embargo-on-israel/>)

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde reeds meermaals dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten sprake is van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève ten

aanzien van de burgerbevolking in GAZA (zie onder meer: RvV 16 februari 2017 nr. X; RvV 27 juni 2018, nr. X).

In het licht hiervan dient verzoeker als burger afkomstig uit de Gazastrook dan ook te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een kort theoretisch betoog, licht verzoeker het middel als volgt toe:

"Verzoeker is afkomstig van de stad KHAN YOUNIS, een stad in het zuiden van de Gazastrook, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. De veiligheidssituatie aldaar is tot op heden uiterst precair.

Het CGVS stelt evenwel:

"Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Sic ?!

Uit de meest recente COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 07.06.2019 blijkt evenwel dat het geweld tussen ISRAËL en Hamas opnieuw opflakkerde nadat op 25.03.2019 een raket werd afgevuurd vanuit de Gazastrook en een woning raakte nabij TEL AVIV (stuk 4). Er vielen daarbij zeven gewonden, waaronder een meisje van 12 jaar en twee baby's, waarna ISRAËL onmiddellijk de tegenaanval inzette en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut.

Op 25 en 26 maart vonden vervolgens in een tijdspanne van 12 uur tientallen Israëlische bombardementen plaats.

Meer nog, volgens OCHA (United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs) zijn de vijandigheden die plaatsvonden begin mei 2019 de meest ernstige sinds het begin van het conflict in de Gazastrook in 2014 (stuk 4):

"(...)"

In het licht van het bovenstaande uiterst recente rapport is het dan ook werkelijk absurd teneinde voor te houden dat verzoeker veilig zou kunnen verblijven in de Gazastrook. Dit rapport werd bovendien opgesteld door Cedoca, i.e. de onderzoeksdienst van het CGVS zelf...

Dit rapport vermeldt immers uitdrukkelijk dat de vijandigheden die plaatsvonden begin mei 2019 de meest ernstige zijn sinds het begin van het conflict in de Gazastrook in 2014. Tevens wordt bevestigd dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook zich karakteriseert door een aaneenschakeling van schermutselingen tussen ISRAËL en Hamas, regelmatig onderbroken door escalaties van grootschalig geweld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dan ook per recent arrest dd. 08.04.2019 (stuk 5):

"(...)"

Tevens werd dit meest recent bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per arrest van 06.05.2019 (stuk 6):

"(...)"

In casu genoot verzoeker geen bijstand van UNRWA zodat artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is waarbij dient te worden aangetoond dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw., dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vw. In het licht van de meest recente COI Focus, alsook bovenvermelde uiterst recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt het niet te betwisten dat verzoeker minstens ontegensprekelijk een reëel risico op ernstige schade loopt in het geval van gedwongen terugleiding naar de Gazastrook.

Na de ernstige vijandigheden die plaatsvonden begin mei, werd op 06.05.2019 een staakt-het-vuren aangekondigd (zie stuk 4 – p. 12). Dit was echter slechts van korte duur. Gisteren, 13.06.2019, vielen Israëlische oorlogsvliegtuigen een Hamas-doelwit aan in GAZA als reactie op een vermeende Palestijnse raketaanval (stuk 7). Het conflict laait aldus op heden weer in alle hevigheid op.

Het mag in ieder geval meer dan duidelijk zijn dat het conflict in de Gazastrook wel degelijk een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 48/4 § 2 b) Vw., alsook in de zin van artikel 3 EVRM. Door anders te oordelen schendt verwerende partij artikel 48/4 Vw. en artikel 3 EVRM.

Hiertoe wenst verzoeker te benadrukken dat diens situatie in de Gazastrook hoegenaamd niet zo rooskleurig was als verwerende partij tracht voor te houden. Onder stuk 8 voegt verzoeker foto's van diens ouderlijke woonst waaruit afdoende mag blijken dat de levensomstandigheden er erbarmelijk zijn en zij er zwaar te lijden hebben onder de bombardementen vanwege ISRAËL. Tevens lijdt de moeder van verzoeker aan een hersentumor, zodat de maandelijkse vergoeding van 1000 Israëlische Shekel (i.e. ongeveer 246 EUR) dewelke zij ontvangt amper voldoende is om haar medische kosten te dekken én te voorzien in het onderhoud van haar inwonende zoon A. (...) en diens voltallige gezin (stuk 9). Zeker toen verzoeker nog bij hen inwoonde, hielden zij amper het hoofd boven water. Zij dienden dit inkomen noodgedwongen aan te vullen met voedselrantsoenen van humanitaire organisaties.

Tevens loopt verzoeker bij gedwongen terugleiding naar de Gazastrook conform artikel 48/4 § 2 c) Vw., als burger een ernstige bedreiging van diens leven als gevolg van het willekeurig geweld dat voortvloeit uit het gewapend conflict tussen Hamas en ISRAËL.

NANSEN bevestigt dat er geen burger van GAZA is die gevrijwaard wordt van de gevolgen van de blokkade of de veiligheidssituatie en dat dit geen afbreuk doet aan de nood aan bescherming (stuk 10):
“(...)”

Tot slot dient er eveneens rekening te worden gehouden met artikel 48/7 Vw.:
“(...)”

In casu zijn Gazanen, zoals verzoeker, ontegensprekelijk reeds het slachtoffer van de terreur veroorzaakt door militaire acties van ISRAËL en de humanitaire situatie die maakt dat zij geen menswaardig bestaan kunnen leiden (stuk 10 – p. 32). Het is aan de asielinstanties om aan te tonen dat zij bij terugkeer niet opnieuw slachtoffer worden alwaar artikel 48/7 Vw. in dat geval in een omkering van de bewijslast voorziet.

Gelet op bovenvermelde aangehaalde rapporten en de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slaagt verwerende partij er niet in aannemelijk te maken dat verzoeker bij gedwongen terugkeer een menswaardig bestaan zou kunnen leiden in de Gazastrook.

In het licht van al het bovenstaande komt de vraag van verzoeker om minstens te genieten van de subsidiaire bescherming dan ook manifest gegrond voor.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel “*Hamas Blackmail, Media Silence*” van Gatestone Institute van 9 augustus 2018 (stuk 3);
- de COI Focus “*Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2019 (stuk 4);
- de arresten nrs. 219 546 en 220 747 van respectievelijk 8 april 2019 en 6 mei 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (stukken 5 en 6);

- het artikel "*Israel attacks Gaza after rocket 'intercepted' from territory*" van Al Jazeera van 13 juni 2019 (stuk 7);
- foto's van verzoekers ouderlijke woonst (stuk 8);
- een fotokopie van een medisch rapport van 15 mei 2011 aangaande verzoekers moeder (stuk 9);
- de Nansen note – 2019/01 "*Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag*" (stuk 10).

2.2.2. Op 10 maart 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 voegt en refereert aan de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met fotokopieën van aan hem en zijn broer gerichte oproepingsbrieven van Hamas van 16 maart 2019 en met de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat zijn problemen in de Gazastrook begonnen toen hij op 21 augustus 2016 ontdekt had dat Hamas een tunnel aan het graven was in de buurt van zijn woning en had aangegeven het daarmee niet eens te zijn. Op 24 augustus 2016 zou verzoeker dan van Hamas een oproepingsbrief hebben ontvangen en 's avonds zou hij door Hamas ontvoerd zijn naar een onbekende plaats waar hij 10 dagen werd vastgehouden, ondervraagd en gemarteld. Na 10 dagen zouden ze verzoeker naar het ziekenhuis hebben gebracht omdat zijn been gebroken was en na een verblijf van 10 à 15 dagen in het ziekenhuis zou verzoeker dan zijn vrijgelaten. Op 28 september 2016 zou verzoeker vervolgens zijn ingetrokken bij een vriend. Op 2 oktober 2016 zou er een tweede oproepingsbrief naar verzoeker gestuurd zijn. Verzoeker verklaart hier geen gehoor aan te hebben gegeven. Op 14 oktober 2016 zou verzoekers broer zijn meegenomen door leden van Hamas die hem vroegen waar verzoeker was, hem een derde oproepingsbrief gaven en hem diezelfde dag nog vrijlieten. Op 21 oktober 2016 zou verzoeker erin geslaagd zijn Gaza te verlaten. Bij een terugkeer naar Gaza vreest verzoeker te worden vermoord.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij door Hamas geïdendeerd werd omdat hij zogenaamd zijn ongenoegen had geuit over de aanmaak van een tunnel naast zijn ouderlijke woonst, nu (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de chronologie van zijn problemen met Hamas, (ii) hij over zijn vrijlating incoherente en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde, (iii) hij er niet in slaagde zijn vrijlating te situeren in de tijd, (iv) hij ook over de periode na zijn vrijlating tegenstrijdige verklaringen aflegde, (v) hij ook over de derde convocatie die op zijn naam zou zijn uitgevaardigd tegenstrijdige verklaringen aflegde, en (vi) hij Gaza op legale wijze kon verlaten met zijn eigen paspoort en een visum.

Ter staving van zijn problemen legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure twee oproepingsbrieven van Hamas en fotokopieën van een derde oproepingsbrief van Hamas, van een brief van Fatah en van een brief van de moqtar neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 15, map met 'documenten').

Wat betreft de fotokopie van de derde oproepingsbrief, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Waar u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS in eerste instantie beweerde dat de leden van Hamas de derde oproepingsbrief naar uw thuis brachten op 17 oktober 2016 (CGVS I, p.15), verklaarde u later in hetzelfde onderhoud dat de derde oproepingsbrief aan uw broer werd overhandigd tijdens zijn arrestatie op 14 oktober 2016 (CGVS, p.19). Nog later in hetzelfde onderhoud verklaart u dan weer dat uw broer op 15 oktober 2016 werd opgepakt (CGVS I, p. 22). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS stelt u wederom dat uw broer op 14 oktober 2016 de derde oproepingsbrief ontving en dat u zich op 17 oktober 2016 diende aan te melden. Uit de vertaling van het door u voorgelegde document blijkt echter dat de oproepingsbrief op 16 oktober 2016 werd opgesteld en dat u zich op 17 oktober 2016 diende aan te melden (zie groene map, document 5B), hetgeen niet verenigbaar is met uw verklaringen omtrent de derde oproepingsbrief."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de inhoud van deze oproepingsbrief, doet vragen rijzen bij de authenticiteit van dit document. Bovendien wordt in deze oproepingsbrief, evenals in de twee andere oproepingsbrieven, geen melding gemaakt van de redenen waarom verzoeker zich aan het lokaal van de binnenlandse veiligheidsdienst te Khan Younis met zijn identiteitskaart moet aanmelden. Uit de voorgelegde oproepingsbrieven kan dan ook niet blijken dat verzoekers vrees om door Hamas vermoord te worden gegrond is.

Wat betreft de brieven van Fatah en van de moqtar, stelt de Raad vooreerst vast dat het alle slechts fotokopieën betreffen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. X). Bovendien wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden op gewezen dat er in de brief van de moqtar, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 november 2018, p. 15), op geen enkel moment verwezen wordt naar de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas, doch dat hierin staat dat verzoeker Gaza verlaten heeft naar aanleiding van familiale geschillen. Deze brief ondersteunt verzoekers verklaringen over zijn vluchtrelaas dan ook geenszins, in tegendeel. Ten slotte vertonen beide brieven een gesolliciteerd karakter.

Wat betreft het schrijven van verzoekers advocate over het Belgisch asielbeleid, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden op dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Gaza een vrees voor vervolging dient te koesteren van eender wie of om welke reden dan ook. Wat betreft de overige documenten wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden gemotiveerd dat deze betrekking hebben op verzoekers opleiding, identiteit en herkomst uit Gaza en dat deze elementen niet ter discussie staan. Deze motieven worden door verzoeker niet betwist.

Ter terechtzitting brengt verzoeker middels een aanvullende nota nog twee fotokopieën bij van aan hem en zijn broer gerichte oproepingsbrieven van Hamas van 16 maart 2019. De Raad herhaalt dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. X). Bovendien dateren deze "nieuwe" stukken reeds van 16 maart 2019 en biedt verzoeker geen verklaring waarom hij deze precies een jaar later ter terechtzitting pas neerlegt. Hiermee wekt hij de indruk dat hij zelf weinig waarde hecht aan deze stukken. Ten slotte wordt ook in deze oproepingsbrieven geen melding gemaakt van de redenen waarom verzoeker en zijn broer zich aan het lokaal van de dienst interne veiligheid te Khan Younis met hun identiteitskaart moeten aanmelden, zodat ook uit deze stukken niet kan blijken dat verzoekers vrees om door Hamas vermoord te worden gegrond is.

Gezien de voorgaande vaststellingen en redenen, oordeelt de Raad dat verzoeker geen sluitend bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde problemen die hij in de Gazastrook zou hebben gekend. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, dient vooreerst samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de chronologie van zijn problemen met Hamas. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Zo verklaarde u bij de DVZ in eerste instantie dat u op 24 augustus 2016 een oproepingsbrief ontving en dezelfde dag nog werd ontvoerd (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5), terwijl u tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u op 23 augustus 2016 een oproepingsbrief ontving, waarin u werd opgeroepen u op 24 augustus 2016 aan te melden, en dezelfde dag reeds werd meegenomen door Hamas (CGVS I, p. 19-20). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS verklaarde u in eerste instantie dan weer meermaals dat u op 24 november 2016 werd ontvoerd (CGVS, p. 5, 6). Na confrontatie met voornoemde tegenstrijdigheid stelt u echter dat u zich vergiste en dat de ontvoering wel degelijk op 24 augustus 2016 plaatsvond (CGVS II, p. 6). De vaststelling dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over een dergelijk ingrijpende gebeurtenis, die bovendien de kern van uw asielrelaas omvat, doet reeds ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielmotieven."

Voor zover verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden aanvoert dat zijn ontvoering een uiterst traumatiserende en ingrijpende gebeurtenis betrof en dat hij daardoor bepaalde data niet correct kon situeren, beperkt hij zich tot het louter vergoelijken ervan, doch hij slaagt er niet in de tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Dat een ontvoering een ingrijpende gebeurtenis is, wordt in de bestreden beslissing niet betwist. In tegendeel, er wordt gesteld dat de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over een dergelijk ingrijpende gebeurtenis, die bovendien de kern van zijn asielrelaas omvat, ernstige twijfels doet rijzen over de oprechtheid van zijn asielmotieven. Bovendien legt verzoeker geen enkel (begin van) bewijs voor dat hij getraumatiseerd zou zijn door de ontvoering die hij zou hebben ondergaan, zodat hij zich wat dit betreft, beperkt tot een loutere bewering.

Voorts kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat het onmogelijk is dat hij eind november zou zijn opgesloten en eind september wordt vrijgelaten. Dat hij dit toch verklaard heeft, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. De omstandigheid dat verzoeker na confrontatie met deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen had aangegeven dat het een vergissing betrof, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Tevens merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat verzoeker ook over zijn zogenaamde vrijlating incoherente en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde

verzoeker over zijn vrijlating in eerste instantie dat hij door de leden van Hamas naar huis werd gebracht (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 november 2018, p. 21). Tijdens een tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) paste verzoeker zijn verklaringen aan en stelde hij dat zijn broer hem kwam ophalen in het ziekenhuis (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 december 2018, p. 6). Verzoeker tracht in het eerste middel deze tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen af te doen als een misverstand tussen hem en de *protection officer* van het CGVS of de tolk en stelt dat Hamas hem naar het ziekenhuis bracht en niet naar huis, en dat het zijn broer was die hem in het ziekenhuis kwam ophalen en naar huis bracht. Hij beperkt zich echter tot het geven van een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, zonder de vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt opgeworpen, kan niet worden ingezien waarom verzoeker plots het woord 'huis' zou gebruiken, terwijl hij daarvoor steeds uitdrukkelijk aangaf dat Hamas hem naar het 'ziekenhuis' bracht. Indien verzoeker inderdaad het ziekenhuis bedoelde dan had hij, gezien hem op 26 april 2019 een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud betekend werd, hierover overigens een opmerking kunnen formuleren voordat de commissaris-generaal de bestreden beslissing nam. Hij heeft echter nagelaten dit te doen. Aldus blijft verzoeker steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden op het volgende gewezen:

"Voorts slaagt u er vreemd genoeg niet in uw vrijlating te situeren in de tijd, zelfs niet bij benadering. U beperkt zich hieromtrent tot de stelling dat u 20 à 25 dagen na uw arrestatie werd vrijgelaten (CGVS I, p. 19, 21 en CGVS II, p.5-7), maar weet verder zelfs niet in welke maand het plaatsvond. Thans dient vastgesteld te worden dat u een heel aantal gebeurtenissen wel exact of althans bij benadering kan situeren in de tijd, waaronder de dag dat uw broer werd gearresteerd en vrijgelaten (CGVS II, p. 7, 8), de dag dat u de oproepingsbrieven ontving (CGVS I, en CGVS II, p.7), de dag dat u werd toegelaten aan de universiteit te Caïro (CGVS II, p. 9), de dag dat u Egypte verliet (CGVS I, p. 18), etc. Dat u van voornoemde gebeurtenissen de datum (bij benadering) kent doch van uw eigen vrijlating, hetgeen nochtans de kern van uw asielrelaas betreft, zelfs niet bij benadering kan zeggen wanneer het plaatsvond, valt niet te begrijpen. Te meer aangezien dit volgens uw verklaringen uw eerste en enige arrestatie betrof (CGVS I, p. 22) en het hoe dan ook een zeer ingrijpende gebeurtenis was."

In het eerste middel tracht verzoeker zijn onwetendheid over de datum dat hij werd vrijgelaten te vergoelijken door te wijzen op de traumatiserende gebeurtenissen die hij heeft ondergaan. Deze gebeurtenissen hebben verzoeker er nochtans niet van weerhouden om andere elementen van zijn vluchtrelaas wel exact of bij benadering in de tijd te situeren. Er wordt niet ingezien waarom de datum van ontvoering wel in verzoekers geheugen gegrift zou staan, doch zijn vrijlating niet, hoewel er toch van mag worden uitgegaan dat een vrijlating een heuglijkere gebeurtenis betreft. Waar verzoeker opmerkt dat hij wel bij benadering zijn vrijlating in de tijd kon situeren, nu hij stelde dat deze plaatsvond 20 à 25 dagen na zijn arrestatie, geeft hij een eigen appreciatie aan de bevindingen van de commissaris-generaal, zonder deze evenwel te weerleggen of te ontkrachten. In het licht van de (veel) precieze(re) verklaringen die verzoeker heeft gegeven van het tijdstip van verschillende andere gebeurtenissen, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker er niet in slaagde zijn vrijlating te situeren in de tijd, zelfs niet bij benadering.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

"Ook over de periode na uw vrijlating legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u tot 28 september 2016 in uw ouderlijk huis bleef wonen, dat u van 28 september tot 17 oktober overdag bij uw vriend A. (...) verbleef en enkel 's nachts naar uw familie ging en dat u vanaf 17 oktober 2016 non-stop tot aan uw vertrek uit Gaza op 21 oktober 2016 bij A. (...) verbleef (CGVS I, p. 5, 6). Nadien wijzigd u uw verklaringen en stelt u dat u vanaf op 25 september naar A. (...) ging en vanaf 28 september 2016 non-stop bij A. (...) verbleef en niet meer terugkeerde naar uw ouderlijke woning (CGVS II, p. 6). U met voornoemde tegenstrijdigheid geconfronteerd herhaalt u uw laatste verklaring, hetgeen vanzelfsprekend geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas bijgevolg niet kan herstellen."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker verschillende vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd doorheen de opeenvolgende gehoren op het CGVS en bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze vaststelling ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Daarbij komt dat verzoeker Gaza op legale wijze heeft kunnen verlaten met zijn eigen paspoort en een visum. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

“Dat uw vriend a. A. (...) hiervoor iemand omkocht, wat overigens een loutere bewering betreft die u geenszins kan staven, verandert hier niets aan (CGVS I, p. 16). Indien uw verklaringen betreffende uw vervolging door Hamas de waarheid bevatten, kan logischerwijs verondersteld worden dat u niet het risico zou nemen bij uw uitreis door Hamas te worden opgepakt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de grenspost van Rafah tijdens de periode van uw uitreis onder controle stond van Hamas. Dat u deze post kon / riskeerde (te) passeren door één persoon om te kopen, die u klaarblijkelijk niet persoonlijk kent (CGVS I, p.16), ondermijnt dan ook eens te meer uw claim dat u in Gaza gevisieerd werd door Hamas met het oog op vervolging.”

In het eerste middel voert verzoeker aan dat er duizenden Hamas-militanten zijn en dat zijn problemen zich voordeden met de militanten in Khan Younis en niet met de militanten die zich bevonden aan de grenscontrole. Hij voegt voorts nog informatie bij het verzoekschrift waarin de overvloedige aanwezigheid van corruptie aan de grensovergangen om de bankrekeningen van Hamas te kunnen spijzen zou worden bevestigd. Zoals in de nota met opmerkingen door verwerende partij terecht wordt opgeworpen, toont verzoeker aan de hand van het artikel *“Hamas Blackmail, Media Silence”* van Gatestone Institute van 9 augustus 2018 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) enkel aan dat dergelijke praktijk van het betalen van smeergeld aan de grens bestaat, doch niet dat hij er zelf door middel van corruptie in geslaagd was Gaza te verlaten. Het is immers allesbehalve geloofwaardig dat verzoeker, die vrees gezocht en vermoord te worden door Hamas, Gaza in het bezit van zijn eigen paspoort met een visum durft en kan verlaten. Verzoeker had immers geen enkele garantie dat zijn naam niet als geseind stond opgegeven en kon evenmin uitsluiten dat hij niet door een ander lid van Hamas aan de grens gecontroleerd zou worden. Dat verzoeker het dan riskeerde om met een paspoort op eigen naam Gaza te verlaten, en dit omdat zijn vriend één iemand zou hebben omgekocht die hij zelf niet eens persoonlijk kent, is dan ook niet aannemelijk. Dergelijk gedrag staat haaks op de door verzoeker voorgehouden vrees voor Hamas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker aan de hand van informatie die hij bij het verzoekschrift voegt en waaruit hij in het eerste middel citeert nog tracht aan te tonen dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, stelt de Raad vast dat in geen van de door verzoeker aangebrachte of aangehaalde rapporten kan worden gelezen dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging of dat wordt geadviseerd om elke Palestijn die afkomstig is uit de Gazastrook automatisch als vluchteling te erkennen. Wat betreft de verwijzing in het eerste middel naar de arresten nrs. X en X van respectievelijk 16 februari 2017 en 27 juni 2018, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij de door hem voorgehouden problemen met Hamas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

In het tweede middel van het verzoekschrift stelt verzoeker dat het conflict in de Gazastrook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, alsook in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Uw ouderlijk huis in Khan Younes is jullie eigendom (CGVS II, p. 3). Uw moeder ontvangt maandelijks een sociale vergoeding van 1000 shekel van de autoriteiten, waar zowel u, uw moeder als uw broer A. (...) en zijn gezin van leefden (CGVS II, p. 4). U verklaart dat jullie zich konden redden met het loon van uw moeder (CGVS II, p.12). Daarenboven ontvingen jullie materiële ondersteuning in de vorm van voedselrantsoenen van humanitaire organisaties (CGVS II, p. 4). Voorts dient vastgesteld te worden dat u over een degelijke scholing beschikt. U behaalde in 2013 een diploma ‘beheer van ngo’s’ aan de al Aqsa hogeschool in Gaza (CGVS I, p. 6). Na het behalen van uw diploma heeft u weliswaar nooit gewerkt. U stelt dat men in Gaza slechts kan kiezen tussen werken voor Hamas of thuisblijven en dat u voor de tweede optie koos (CGVS II, p. 4). Deze bewering wordt echter weerlegd door uw verklaring dat uw vader als bakker werkte (CGVS I, p. 8), uw broer F. (...) als schilder (CGVS II, p. 4), één van uw schoonbroers als mekaniker, één als leerkracht, en dat twee andere schoonbroers hun eigen zaak

uitbaten (CGVS II, p. 4). Uw bewering dat u in Gaza slechts kan kiezen tussen thuisblijven of voor de autoriteiten werken houdt bijgevolg geen steek. Aangezien het merendeel van uw mannelijke familieleden een job heeft in Gaza en u zelf over een degelijke scholing beschikt, kan bijgevolg worden verwacht dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza eveneens aan werk kan geraken. De vaststelling voorts dat u gewoon kon thuisblijven en het aldus niet vereist was dat u ging werken om alzo bij te dragen aan het gezinsinkomen, wijst er eveneens op dat uw individuele situatie in Gaza behoorlijk was. Dient bovendien opgemerkt te worden dat hoewel uw broer F. (...), volgens uw verklaringen, geen vaste job zou hebben en slechts af en toe als schilder zou werken (CGV II, p. 4), klaarblijkelijk wel de middelen had om zowel de kosten voor uw vertrek uit Gaza (1700 dollar), voor uw verblijf in Egypte (1000 dollar) en voor uw reis van Egypte naar België (4000 euro) te bekostigen (CGVS I, p. 16-18 en CGVS II, p. 9). Voornoemde vaststelling laat toe te veronderstellen dat uw broer F. (...) u ook bij terugkeer naar Gaza financiële hulp kan bieden.”

Verzoeker benadrukt in het tweede middel van het verzoekschrift dat zijn situatie in de Gazastrook hoegenaamd niet zo rooskleurig was als de commissaris-generaal tracht voor te houden. Hij voegt foto's van zijn ouderlijke woonst bij het verzoekschrift waaruit volgens hem blijkt dat de levensomstandigheden er erbarmelijk zijn en dat zij er zwaar te lijden hebben onder de bombardementen vanwege Israël. Hij stelt tevens dat zijn moeder lijdt aan een hersentumor, zodat de maandelijkse vergoeding van 1000 Israëlische Shekel die zij ontvangt amper voldoende is om haar medische kosten te dekken én te voorzien in het onderhoud van haar inwonende zoon A. en diens voltallige gezin. Om dit te staven voegt hij bij het verzoekschrift een medisch rapport. Hij stelt dat zijn gezin, zeker toen hij nog bij hen inwoonde, amper het hoofd boven water hield en de inkomsten noodgedwongen moest aanvullen met voedselrantsoenen van humanitaire organisaties.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde foto's (stukkenbundel verzoeker, stuk 8), stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat deze foto's de ouderlijke woonst van verzoeker betreffen. Verzoeker toont hiermee dan ook niet aan dat zijn gezin in erbarmelijke levensomstandigheden leeft en dat dit hem bij een terugkeer naar Gaza eveneens te wachten staat. Bovendien kan niet worden uitgesloten dat deze foto's in scène zijn gezet. Wat betreft het medisch rapport dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 9), stelt de Raad vooreerst vast dat dit moeilijk leesbaar is en bovendien ten dele in een door de Raad niet gekende taal is opgesteld en niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. X). Hoe dan ook doet dit rapport, dat lijkt te dateren van 2011, geen afbreuk aan verzoekers eerdere verklaringen dat hij, zijn broer, de zoon en de vrouw van zijn broer konden leven van het inkomen van zijn moeder (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 december 2018, p. 4). Verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden inmiddels gewijzigd zijn zodat dit thans niet meer zou kunnen. Voorts wijst de Raad er nog op dat uit de hierboven aangehaalde motieven blijkt dat niets verzoeker belet om zelf ook een inkomen te verwerven in Gaza en daarmee bij te dragen aan het gezinsinkomen. Verzoeker laat deze pertinente motieven ongemoeid. Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East*. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een paspoort en een identiteitskaart (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten', nrs. 1 en 2), zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Voorts is er in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.2., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risico-analyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 7 juni 2019, de COI Focus “Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019 en de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo lanceerde Hamas op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “*per vergissing*” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen,

die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren een doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart 2019 met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als *“relatief hoog”*, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Na deze datum zullen de marsen een keer per

maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “*de Grote Mars van de Terugkeer*”. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffer en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), waar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er actueel geen sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire, doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN